PRIMĂVARA NUCLEARĂ

de Lucian Merişca

Zapada era tot mai moale si, într-o zi cu vînt, începu sa se topeasca... Apa picura din stresini si se aduna în balti pe lînga peretii caselor.

Fusese o iarna lunga, mai grea si mai lunga ca niciodata, iar zapada cazuta se ridica cam de un stat de om.

Baga mîna în omat si lua un pumn de cristale mari, sferice si sticloase. Strînse pumnul si apa rece siroi pe dosul mîinii, înghetîndu-i-o.

Pe douazeci si opt martie iesi soarele. Cerul era albastru, asa cum uitase ca poate fi. Printre insulele de zapada, situate de pe dealuri, se scurgeau fire de apa. Pîrîiasele se umflasera si curgeau grabite si mîloase, la vale.

Trecu martie si se facu caldut. Baltile nu mai înghetau noaptea. Afara, pe dealuri, pîna departe, ar fi trebuit sa apara covorul proaspat al ierbii. Dar pamîntul ramînea negru si îmbibat cu apa. Altadata, iarba verde aparea de cu iarna, pe sub zapada. Acum, însa se amestecase cu noroiul si parea putreda.

În mai, pamîntul se uscase de tot. La sfîrsitul lunii ploua, apoi iesi soarele, dar iarba nu rasari...

Întinse mîna si pipai, cu durere, creanga unei tufe: era neteda si lucioasa, fara muguri...

Sosi iunie: copacii adastau cenusii si uscati.

În iulie si august venira furtunile de vara, iar arborii batrîni si gaunosi se prabusira. Pamîntul continua sa ramîna negru, iar din arbori cazura si ultimele frunze, cele ce ramasesera agatate pe crengi de anul trecut. Nimic nu înverzi, nu iesi nici o floare, nici un fir de iarba.

În septembrie, nu se întîmpla nimic. Si nici în octombrie. Numai din cînd în cînd apareau valuri mari, trecatoare, de ceata. Însa, la începutul lui noiembrie, începu sa ninga. Apoi veni viscolul, pamîntul negru si înghetat se acoperi curînd cu o saltea alba, de zapada.

Atunci, fu din nou frumos...